

Előfizetési díj:

Postán vagy Pécssett hához küldve: egész évre 5 ft., fél-évre 2 frt. 50 kr., negyed évre 1 ft. 25 kr. egyes szám 15 kr. Megjelenik minden szombaton. Egyes számok kaphatók Weidinger N. könyvkeres. (Széchenyi tér).

Szerkesztői iroda:

Ferenciek utca 22. sz. I emelet. Kéziratok vissza nem küldetnek

A lap szellemi részét illető közlemények és előfizetések a szerkesztőséghez, a hirdetések pedig a kiadóhivatalhoz intézendők. Előfizetheti helyben: a kiadóhivatalban, Blauhorn Antal úr a városi épületben, Lill János úr a budai külvárosban, Böhm C. F. úr a szigeti külvárosban lévő kereskedésében, és Fesztl Károly úr könyvkötő üzletében, Király utca (nemzeti kaszinó épület), valamint a vidéken minden postahivatalnál.

Hirdetések ára:

Egy négyhasábos petit sor egyszerű megjelenéséért 8 krt többszöri megjelenésnél árleengedés adatik. Minden hirdetés után 30 kr. bélyeg díj fizetendő. A nyílt tér 1 petit sora 10 kr. A hirdetés díj előre fizetendő.

Kiadó hivatal:

Taizs Mihály nyomdájában Majláth-tér 22. szám alatt.

PÉCSI FIGYELŐ.

Saját vesztükre!

Mióta a keleti ügy megoldását Péter cár végrendeletének végrehajtója először is az általa felbujtott bosnyák és hercegovácok, azután a szerb hűbéres lázadásai által, utóbb pedig saját nevében és odahajtott hordái által kezébe vette és enél fogva az osztrák-magyar e részben ugyanazonos életérdek megkívánta, hogy késedelem nélkül szünt vallva, még idejében elejét vegye az orosz birodalom kiterjesztésének, hogy megátalja még oly szláv fenhatóság államok képződését is az eurpai török birodalom testéből, melyekről előre láthatólag csak orosz hűbéresek válhatnak, már többször vették magunknak az alkalmat, reámutatni, hogy nemcsak a magyar miniszterelnöknek nincs meg a törvényben őt illető befolyása a külpolitikára, hanem hogy a közös külügyminiszter nem egyéb, mint bécsi nem alkotmányos körök parancsára ugrádozó báb.

Ezen állításunkat legújabbán ismét bizonyítja azon jegyzék, melyet Andrássy, a göndör hajfűrtes udvarló és tisztelbeli külügyér a dunagőzhajzás szabadságának megsértése miatt Konstantinápolyba intézett.

Tudjuk, hogy az orosz kényúr nyíltan megszövegén a párizsi nemzetközi szerződést, elárastotta hadaival az oláh fejedelemségeket a Dunáig, nemcsak maga szegte meg a Duna szabad hajzásának biztosítására alkotott nemzetközi szerződést, hanem még az oláh kormányt is reávette, vagy kényszerítette erre, és hűbér ura elleni lázadásra, tudjuk, hogy az orosz hatalom, mely nem ismer törvényt, sem szerződést, sem mások jogát, tette lehetlenné a dunai hajzást, hogy parti ütegek felállítására, torpedók elsüllyesztése által kényszerítette a törököt, akadályozni őtet abban, nehogy a dunai közlekedés általi magának újabb hadi előnyöket biztosítson, tisztán áll egész Európa előtt, hogy az egész színjátékban az oroszé a farkas, a töröké az üldözött bárány szerepe.

Andrássy grófoknak, vagy inkább az őt megzabálta hozó muszkabarátnak erőnek tetszett azonban megtámadni a bárányt, hogy miért meri megzavarni a Duna vizét, annyira eltevedett már a jegelfogás Bécsben, hogy nem kíván kevesebbet a töröktől, minthogy lemondjon a Dunának ha-

talmas és reá nézve előnyös védvonaláról, pedig ezen Dunának mindkét partja a töröknek elismert birtoka, melynek megvédelmezésében őtet sem a népjog, sem a szerződések nem gátolhatják.

A helyett, hogy a jegyzéket Sz.-Pétervárra küldenék, és ultimatumkép követelnék az orosz hadak visszavonulását az oláh fejedelemségekől, oly követeléseket intéznek a portához Bécsből, melyeknek legjobb akarattal és békülékenységgel sem lehet eleget, ha csak védvonalát fel nem adva, nem engedi meg az orosz rabló hadak berontását és bolgár alattvalóinak fellázítását.

Mindezek láttára találkoznak mégis magyar optimisták, kik gyógyíthatlan vak bizalommal Andrássy-Tiszától várják a magyar érdekeknek megfelelő külügyi politika inaugurálását, a muszkabaráti befolyások leküzdését és a megingott európai egyensúly helyreállítását, pedig hát Bécsben vak vezetű a világtalant, Andrássy-Tisza szintoly képtelenek arra, hogy helyes irányban vezessék a kettős monarchia külügyeit, a mint hogy azok, kik a külügyért kormányozzák, soha sem tudták megkülönböztetni a barátot az ellenségtől, minél fogva Metternich a vén róka megugrasztása óta az osztrák nagyhatalmi tekintélye mindinkább süllyedt s most már csak árnyéka lett hajdani dicsőségének.

Igy mozdítják elő napjainkban Bécsből a monarchia legnagyobb ellenségeinek terveit, ők maguk legvétekenyebben működnek vesztükön, de mit törődnek mi vele, ha saját bőrünket egyuttal nem vinnék a vásárra!

Az országos képviselőház ülésének elnapolása jun. 9-ig tart, mely napra lettek a képviselők újra meghíva.

Marosvásárhely sz. kir. város közgyűlése Pestneve feliratát az önálló vámtérület és külön magyar jegybank ügyében magáévá tette és pártolja. — Nógrád megyének tetszett azt tudomásul venni.

A magyar országos quóta bizottság május 29-én ült össze Bécsben és elhatározta eljárásának módzatait. — Előlegesen feladatát bizottsági értekezleteken akarja megoldani, melyekről jegyzőkönyv nem vétetik fel. Az első értekezlet május 30-ra lett határozva.

A németországgal való új vámszerződésnél azért oly csökönnyösek az osztrák védvamosok, mivel egy csapással két legyet remélnek agyonltni, ha ez nem sikerül, a német reactio halálos csapást

papjának imája által lekérlik zászlójukra az ég áldását.

Újra zene és tarackdörgés. Már csak megnezzük az ünnepeket. Hogy is ne, ily egylet nagyon megérdemli figyelmünket, mely segélyezés ürügye alatt tulajdonképpen csak a mondur és oldalfegyver viselhetés kiesinyes hiuságából alakult s melynek tagjai (a társadalom kevesebé vagyonos osztályából) száz meg száz forint őrü tarackbarka egyenruha, oldalfegyver, zászló stb. megrendelése által hathatósan mozdítják elő az ipart — Bécsben. A zászló ceremonialis felszentelése a szép idő és egy kis adag kíváncsiság kedvezett nagy számban összegyűlekezett közönség előtt a főtéren folyt le. Az ünneplés actus alatt a kath. legényegylet és a pécsi dalárda egyegy imádságos nótát fújtak el, az előbbi legényesen, az utóbbi mesterien. Erre aztán megharsant a zene, a veteránok felkapták zászlójukat s egy Csaszlau környékén termelt induló mellett elvonultak. A közönség is lassan-lassan szétoszlott, közlülé nem egy azon gondolattal: Tant de bruit pour une omelette.

No, de már elég ennyi erről. S most nézzük a rózsaszintű naplót. „Vasárnap délután a nőegylet majálisa.” Ez már más. Ennek van értelme. Kellemsen lehet ott szórakozni, mulatni 20 kr. belépti díjért. Bajos gazdaasszony jelölték igen mérsékelt áron ételt italt nyujtnak s mi fő: elköltött pénz nem vándorol valamelyik telhetetlen keresmáros zsebébe, hanem egy szépcélu intézet, a szegény leányok munkaszkolájára javára fordítatik. Már ezt meg kellett nézünk s valóban mondhatjuk, hogy a

csak a magyar nyers terményekre s főleg gabonára és borra fogván mérni, a külföldi és első sorban a német verseny kizárása, viszont az osztrák ipar feneketlen zsebébe hajítja a magyar nemzet legutolsó garasát is.

Bécsből oly hírek jönnek ismét, hogy ott eldöntött határozatra készülnek, a távollévő hadügyért és Tisza miniszterelnököt behívták közös miniszter tanácsba. — Bylandt közös hadügyér lemondását komolyan mondják. — A török fővárosból távirják: Egyelőre magyar legió nem alakítatik, de idegen tiszték és így magyar honvéd tiszték is felvételnek az ottomán hadseregbe. — A porta meg van arról győződve, hogy a Bécsből tapasztalt ellenséges indulat dacára a bécsi kabinet politikája önérdékből kénytelen lesz az orosz ellen fordulni és ekkor felesleges lesz a magyar legió. — Ha pedig minden reménytől elesnek és Bécsben egyáltalában nem volnának képesek felfogni az orosz felől fenyegető veszélyt, akkor az ottomán nemzet az önérdélem jogával élve éppen oly kevés kímélettel lesz mások iránt, mint ezektől maga tapasztalta, kiknek érdekében pedig a mohamedánok ezrei ontják vértüket a csatatereken. (Ez már világosan szól Angol és Ausztria-Magyarországnak.)

Az osztrák-magyar Lloyd dal szemben kikötendő feltételek a következők: 1) A társaság Liverpoolba is járasson hajókat. 2) A dalmat-albániai vonal főállomása Fiume legyen Triest helyett. 3) A társaság kötelezze magát egy millió mázsa belföldi kőszén fogyasztására s ennek fele magyar legyen. 4) Olyan kules megállapítása melynek alapján a subventio összege a változó kőszénárak szerint szabályoztatnák.

Főispánokká kinevezte a király Pósa József Kis-Küküllő megye alispánját Háromszék megyére és Bóni s Barabás Szabolcs megye alispánját Szabolcs megyére. — Szentiványi Gyula Brassó és Háromszék megye főispánját pedig az utóbbi megyére nézve a főispáni teendőktől saját kerelmére felmenté.

KÜLFÖLD.

Konstantinápoly. **Adahan erő** ségnek bevételé miatt, melyet általános hit szerint nem a városég gyvávasága, hanem árulás juttatott muszka kézre, mely árulással Damat pasa, a szultán sógora és Redif hadügyminiszter vannak gyanúsítva, kik mint pénzkapszistákul eléggé ismeretesek, orosz rubelek által lettek megvesztegetve. — A softák és roppant nagy tömeg tündettek. Egy küldöttség megjelent a kamara előtt s Mahmud Damad és Redif úgy Muktar pasáknak letelést s Midhát hazahívását kívánta. Az elnök ígéretére, hogy a szultánt azonnal értesíteni fogja, a softákat lecsillapította s az ülést bezárta. Az eredmény osztrám állapot lett. **Adahán várát 12 zászlóalj és 92 ágyú** védte. A szultán az ázsiai részre egy távoleső kastélyba menekült, mert a softák kíváncságnak, kik a nevezett pasákat hazáruulónak tartják s száműzetésüket követelik, eleget nem tévén, azok az összes lakossággal egyetemben a Dolma Bagdse

különbén pessimistikus világnézetünkre jótékony benyomást gyakorolt a jótékony célra jótékony kezek által gyűjesen és szakavatottan rendezett majális. Részletes leírását e mulatságnak fölöslegesnek tartjuk, mert ott lévén a fél város, ma már az egész város tudja, hogy az minden tekintetben kitünően sikerült. Egy epizód azonban nem hallgathatunk el. Az étel és ital széthordás körül kedveskedő nyájassággal sürgött-forgott szép kisasszonyokat érdekl. Ha elolvassák, adandó alkalommal hasznát vehetik.

Tehát: Egy tehetség és reményekben gazdag, és fiatal, már t. i. nőtelen ügyvéd, kinek szilárd elhatározása: legközelebb megneősülni, szintén odavetődött a majálisra, gondolva hátha a sok keresés után itt találja meg azt, kit neki a végezt már régóta eljegyzett. Fial barátunk — más hely hiányában — leül egy asztalnak éppen azon sarkára, melyre egy kevéssel azelőtt ott uszonázott uri ember jeges kávéjából egy jókora adag hab lesodort. Az uri ember elköltötte uszonáját, az üres poharat magával ragadta egy az asztal mellett gazella léptekkel eliramodott kisasszony s a hab ott maradt a terítőn. Ügyvédünk megszólítja X. „nassám”: kérek szépen egy pohár sört. Egy pillanat s a pohár az asztalra volt. Fizetett s X. „nassám” zsebecskéjébe téve a sör árat s kedvesen mosolyogva elietett. Hm! dümögött jókedvűen barátunk, — már csak mégis kíváncsi vagyok, melyik „nassám” fogja e habot itt letörölni? . . . A melyik megteszi — mondá tovább illeapályos han-

előtt megjelentek s a szultán lakása felé tartottak, de már csak hűlt helyét találták. — A rend ismét helyre állott. A tüntetésnek azon eredménye lett, hogy Konstantinápolyban egy katonai tanács alakult, mely a hadtesteknek adandó irány felett határoz. A szultán Midhat pasa visszahívása felől tudni sem akar, minek oka, mint mondják Achmed Vefik, a képviselőház elnöke. **Londonban azon működnek, hír szerént, hogy Mithad és Achmed Vefik között kibékülést hoznak létre, a mely esetben Mithad pasa visszavonul Konstantinápolyba.**

Páris. A Broglie-Fourton miniszteriumban már szakadás történt. Míg a kormány egy része minden áron tekintet nélküli eljárást akar, Decazes herceg ki akarja küszöbölni a miniszteriumból a bonapartista és clericalis elemeket. A legitimisták kijelentették Mac Mahonnak, hogy az új miniszterium iránt bizalommal nem viseltetnek.

A haretérről.

Távirati tudósítás szerént a törökök Ardaban visszafoglalták. E hír azonban még megerősítésre vár. — Az ázsiai haretéren a hadi szerencse a törököknek kedvez. Elfoglalták Zil várát is s az abház partvidékeknek annyira uraivá lettek, hogy az oroszok kénytelenek onnét elvonulni. Kars erőnek bevételére Loris-Melikov a nagyhercegtől szigorú parancsot kapván, csakugyan neki fogott az ostromlásnak. Eddig több mint 6000 muszka esett el. Fazli pasa, Suchum-Kalé kormányzója jelentése szerént: Egy hajóraj 350 önkéntessel megtámadta a Suchum-Khalétől északra az abház keresztes hadtáron fekvő Erdille (Ardele) erődt. Az önkénytesek az ágyuk által fedezve partra szállították s megverték az oroszokat, kik 200 halott hátrahagyásával megfutamtak. Erdille erődt szétromboltattak, mire a hajóraj visszatért Suchum-Khalé alá. — A Suchum-Khalé közelében történt ütközetnél 3000 orosz ejtettek el az abházok. Kars és Erzerum erőire fáj a muszkaának a foga, melyeknek bevételére maga a cár a legerélyesebb fellépést követelte. Kars kúlerődei: Sziaert és Arab-Tábia ellen a bombázás szakadatlanul tart. Erzerum felé erős hadoszlopok nyomulnak.

Jakab bey, ha Anglia közbenjárásával Ch'nával békét köthet, a török szövetségeseként az orosz ellen háborút fog indítani, a mely esetben egész közép Ázsiának jel lesz adva, hogy a muszka ellen fellázadjon.

A dunai haretéren még döntő ütközetre nem került a dolog; folyvást csapatzállításokkal s a Dunán leendő átkelési tervekkel foglalkozik az orosz hadvezérlét. A muszkaacárnak megérkezével főzik ki a döntő ütközetet. — A dunai orosz hadseregben kiütt a lázadás. A megbízhatlan keresztes lovasságot 13 vonaton szállították vissza, kik bizonyára az olombányákba fognak küldetni. Ezek a golyókat a töltekből kivették s homokot tettek helyébe. Többeket közülök agyon löttek. — Vojdono vszky alezredes és Herald erő nagy vezetése alatt egy muszka ezred is felzöldült. A katonaság a koplálást és embertelen kínzásokat megúván, nyíltan ki-

gón — itt a kezem! az legyen feleségem, ha rááll; ezt mi mondtuk.

Oh Y. nassám! szabad kérnem stb. — Minden úgy történt mint az első pohárral. — Kisértük egy harmadik pohárral, ni, ni ép itt jó X. Y. nassám.

Barátunk megitta a harmadik pohár sört, de a hab még mindig előtte éktelekedett, valljon hány pohár sört ivott meg barátunk s mire ment, nem győztük bevárni s így nem tudjuk ez alkalomból közölnöthetünk-e hymen-hirt.

Szerdán este egy szini előadásban is volt részünk. A pécsi kathol. legényegylet tagjai kevés hiány felt ház előtt a „Selebúrdi” című vígjátékot adták. A szereplők — java legények — és négy fiatal leány, jóval a várakozáson felül elégtették ki a közönség kíváncsiságát.

Hogy szükmarkunk ne látszassunk a megérdemelt dícséret kiosztásában: fel-említjük még az egyes kiválóbb szereplőket külön-külön. Hohmann Roza (Livia) játékaiban szép tehetségnek adta jelét. Ha Thalia papnjóvé szegődnek, a kellő tanulmány és szorgalom mellett csakhamar ügyes színész nő lehetne belőle. Rideg M. Benkovis A. Tóth Sándor, Akantisz és Puszka derekasan állták meg nehéz helyőket. Nehéz mondjuk, mert meg a routinirt színesnek is csak nagy ritkán birkóznak meg sikeresen ez avatag darab szerepeivel. Ha a rendezők egy mulattatás s könnyebb darab választottak volna még több sikert aratnak vala a szereplők.

Ugyanez estén a casinóban a második nyári táncestélyt tartották meg. A nem nagy számú, de változatos közönség éjté-

jelentette, hogy fegyverrel is kész az utat hazafelé kierőszakolni. A lázadást azonban gyorsan elfojtották, a főzandítókat guzba kötözték s agyonlötték, az egész ezredet megfuzdelték; a többit Szibériába szállították. Vojdonovszkyt és Heraldet félholtra kancusokáztatták s szintén Szibériába szállították. Widdin és Kalafát között mindég foly az ágyuharc. A románok főleg a török kormházat vették célba. Ez is a humanizmushoz tartozik. — Turna-Szeverinből érkezett hír szerént, a román katonaság, okulva a muszka hegyetleuségen, kijelentette, hogy muszka paranesnokság alatt harcolni nem akar, sem a Dunán átkelni nem fog. Katafát is odahajgyták a románok s Turna-Szeverinbe vonultak vissza.

Komoly szó a pécsi leánynevelés, a zárdai és magániskolák ügyében.

Oly sok változatban hallottam már e fontos ügy felett — avatottabb tollat, mint az enyim — véleményt mondani, mely részéről annak fontosságát újabb érvekkel támogatni felesleges; mert úgy hiszem, nincs felvilágosult ember, ki be nem látná a helyes nevelés áldását, s a tévesztett nevelés átkos kihatását úgy nemzeti, mint társadalmi viszonyainkra. Hogy azonban Pécs városában a nevelés általában oly siralmas lábon állna, hogy e miatt a jövő felett túlságos aggodalmunk lehetne, valótlán, vagy legalább is látszólagos; de hogy leányiskoláink kellő számban nincsenek, az már áll; vagy hogy a létezők — a külön nézeteket vévén vizsgálódásom körül — nem oldják meg megfelelő sikerrel azt, minek megoldására hivatnak: csak részben és feltételeken fogadhatom el.

Nem is azért hiányos nevelésünk, mert leánygyermeknek nőzárda vagy magániskolába kénytelenek járni, hanem inkább azért, miként leányiskoláink sokkal kisebb számban vannak, mintsem hogy azokat oly számban képesítetné, mint a milyet a siker biztosítása megegedhetővé tenne. Magániskoláink sem rosszak; ezeknél csak az a baj, hogy a magas tandíj miatt a szegényebbek által meg nem közzelíthetők. Első rendben és miandek felé itt teljesítse a város kötelességét s ha ezt tette, előtérbe jöhet — ez idő szerint másodfoku kérdés — a polg. leányiskola szervezése.

A nőzárda iskoláját apácák vezetik s ez ok sokaknál arra, hogy az itt nyerdő nevelés helyes irányát kétséget támasszanak. — Indokolt volna ez minden esetben akkor, — s az oktatás végejéig akkor válnék kétséssé, ha a vallástana a többi tudományt túlságos mértékben elnyomná. Ez meglehet hogy eddig így volt, s így az aggodalmak teljesen jogosultak lehetnek; de nagy részben nem áll ez ma, midőn a tanítandó tantárgyak és azok mérve iránt törvény intézkedik, s van, ki a törvények szigorú végrehajtását ellenőrizzé; de meg vagyok győződve, hogy ha az állam hivatott közege oly dolgok nyomára jön a zárdai iskolában, melyek a törvények kijátszását célozzak; less elég érélye, a visszadélis ellen teljes szigorral fellépni s a törvény tiszteletben tartását

lig maradt együtt. A mindkét nembeli táncoló ifjúságot az ültözékekben való egyszerűséget s a haugalutkban bizonyos nyomottságot tapasztaltunk. Ki nem tudná, hogy az előbbi körülmény: örvendetes, az utóbbi pedig: szomorú jele az időknék. Csütörtökön a pécsi tüzoltók rendeztek egy táncestélyt a Cynderi kertben, hogy az itt befolyandó netáni tisztza jóvedelemmel az eszéki és dombóvári tüzoltók megvendégeléséből eredt deficitet fűdezhessék. Csaldóttak azonban Semmi áldozatot és faradtságot nem kimétt buzgóssággal valódi tüdéri kerté alakították át a Cynderi kertet s lett jutalmuk újabb 40 frt deficit.

Közönségünk, különösen az u. n. felsőbb köröknek mivel sem indokolható közönyössége derék tüzoltóink irányába: bizony, bizony szinte egy igen szomorú jele ez időknék.

E hét utolsó mulatsága ma este lesz. Ugyanis a pápa jubileumának tiszteletére kilvígítják a püspöki rezidenciát. A katolikus legényegylet és a kat. (e rövidítés katonai és katolikusnak is jeleant) „Vetér-án” egylet néhány szál faklyával kirukkolnak a rezidenciához, hol ha az idő és körülmények kedveznek a legényegylet egy legénye hódoló diétiót inéz majd a püspökhöz, mire ez, ha a válás fájdalmi miatt megrendült egészségi állapota enged: válszálói fog.

E mulatságnak — noha belépti díjt nem szednek — semmi este sem lesz anyagi deficitje.

minden irányban követelmény! Ez pedig már nagy biztosíték a téren, hol még mindig csak mindent — így bizonynyal az apácák-nál is — az ámenet nevésségeivel küzdök. Mindezekkel azonban még sem bizonyítanék, ha ezen felül nem lett volna alkalom meggyőződést szerezni, miként ha ezen nők teljes mértékben nem is oldják meg a népközségi feladatát, de bizonyára tesznek annyit, mint sok tanító, ki tenni dicsésköz képesítettségével — a papírosan; ahol továbbá annyi törekvés, igyekezet, szorgalom és jóakarát összeműködik, mint itt tapasztalható: fel vagyunk jogosítva kimondani, miként maholnap színvonalra fog emelkedni azokkal, melyeknek hitelt szabadabb eszmék hirdetésével akarják biztosítani. Szerintem, aki a zárdai iskolát a fentebbiek figyelmen kívül hagyásával szemléli, az feltétlenül vizsgál s mindenesetre fordított képet nyeri a valóban. — Ami a Werner-féle intézetet illeti, az bizony nem szorul dicsőítésre; dicsérik azt azon jeles tanerők, melyek nevezett intézetben hirdetik a tudomány örök s szelid igéit. De térjünk tárgyunk valódi céljához.

Pécsvárosára nézve a zárdai iskola, bármely oldalról vizsgáljam is az ügyet, csak nyereség; s ezen biztos nyereséget — hogy egy 6 osztályú leányiskolát nagy költségen a belváros részére állítsanak, anélkül, hogy a teljes kiegyezésre váró intézetekell kellőleg szervezze — magától ellöknie nem szabad, nem anélkül, hogy sok érdeket, pénzt, egy állítólagos jobbert esérébe oda adjon, helyesebben megvegyen, eltekintve már azon elvitathatlan igazságtól, hogy Pécsvárosának is — egy ily intézet fenntartása, mely egészben fenntartására évi 8000 forintot követel — jelentékeny ráterhelést képez. E mellett bizony a létezők kibővítését már maholnap a közvélemény fogja követelni, hivatkozva a törvényre. Van-e tehát ily viszonyok közt és ezek előtt jogosultság a polg. isk. felállítására? — Nagyon tartok tőle, hogy úgy járnak, mint a szomszédmege székelyben, hol elégedve s figyelmen kívül hagyva az elemi iskolák rendezetlenségét, minden eszközt és módot felhasználnak egy polg. isk. felállítására. És lett az ő akaratuk szerint. Ma azonban kevés a látogatók száma; be is látják az okot, s most, bár a tőzöt meg van, oda törekednek, hogy mindennek előtt a hiányos alapot kiegyésszék.

Hanem mivel a zárdai iskolák túltömve s a jövő tanév kezdetevel csak a törvényesen megengedett szám véteik azokba tel s igen helyesen, csak a belvárosból; gondskodják a város első sorban a két külváros elemi leányiskoláinak fokozott kényli kiegyezésére. Mondom, e szükség, mely már a közeli tanévben fog kopogtatni a város tanácsstermén, égetőbb minden oly leányiskolánál; csak ezután, vagy ezzel lépést tartva nyerhet életet a terveit vett iskola, ha t. i. mindkettőnek életbe hívását a város anyagi körülményei lehetővé teszik; mert hogy a kormány ez idétti viszonyainknál fogva oly terhet a közoktatási tárca terhére elvállaljon, alig merem binni.

Felső leányiskola, az elemi teljes kiegyezésén kívül hasonlítható oly építményhez, mely szilárd alap helyett földbevert ingatag colópókokon nyugszik, oldala sóvény és tejeje — no ez messze elvirító veres bádoggal van földve!

Pécs szab. kir. város iskoláit vezérlő férnak fejét — e téren kifejtett lángbuzgalmukért — dicsőv köríti; de hogy e dicsőv ragyogó szimpompájában ne veszítsen, hanem nyerjen, szükség, hogy a hasznost célszerű és helyes tervekkel által kellő összhangzatba tudják hozni s ez által a végcél biztosítani. — *Ezek röviden nézveim, melyeket tolmácsolni akartam; de megtehet, hogy sokakat nem elégít ki. Azonban ennek oka nem bennem fekszik. És mindenben, amit elmondottam, a törvényt tartottam szem előtt, ez volt az én erős várom; ezen alapon tartottam kémszemémet a viszonyok felett s ennek keretén tiltcsapnom ammi lett volna, mint az egyetlen alapot kinyomom láb alul, csak azért, hogy tetzetősen írjak oly dolgokról, a melyek egyrészt, amint nem feltehetőnek meg a tenyeken, másrészt elveszetenek hitelüket, csak azért is, mert azok értéke megbecsülésénél a mérleg egyik serpenyőjéből kihagytam a hiteles és megengedhető nyomatekolt — a törvényt.*

H—sz.

Dunaszekcsői levelek.

VII.

A legutóbbi számadás átvizsgálása alkalmával a botrányos téglagyűgyet is tisztába hoztuk, hogy legalább biztos alapja legyen követeléseinknek a téglas-mész-kemencék hasznárolói.

Követelése van a községnek az összeszámitás szerint:

	téglá	cserep-színdely
a) Krammer Jakab hasznóbérlőn	8.500	5.000
b) Schwarz Gábor	3.500	3.500
összesen:	12.000	8.500

S dacára ezen jogos követelések a városbírák, mint láttuk, a felhozott számadásokban, készpénzen vették az építési anyagot!

Meg kell említenünk, hogy nálunk Duna-Szekesőn még mindig, robotolnak az emberek, minden városi, városlázi munkát, még a favágást is így végzik és az előfogatok ügye is egészen a kisbírák kezében van minden ellenőrzés nélkül, valamint a bírságok is csak egy istenigazában folynak be a szorosán veszők, még az ajándékok kora sem járt le egészen. Sapientia panca! Halljunk valamit most az árvtári

ügyekről is. Az árvtári számadások szintén évenként fölolvastanak azon alkalommal, midőn a bírói számadások és így csak futva történik biz az, és azért magának rólók csak az szerezhet némi fogalmat, ki ez ügyben járta, a többi képviselő csak a nevetek és számokat hallja, — de hogyan is lehetne ez másképen nálunk Duna-Szekesőn, midőn egyik gyámata is ismét a jegyző, ki nek ügybizem, elég dolga van a községi ügyekkel, ha ezeknek lelkiismeretes pontossággal akar megfelelni, mint ezt általában a panaszhangok igazolják, melyek még a lapokban is fölmerülnek a jegyzői teendő sokasága s a jegyzők tulajdonozottságról. Lám, nálunk máskép van. A nap nálunk ellenkező oldalán kel és nyugszik.

A jelenlegi jegyző nem csak Duna-Szekesőn, hanem Baarban is működik és habár helybeli községünk nagy község ohajtván lenni, a jegyzőnek ez esetben megszavazott 800 frtot, egy állandó segédnek fizetésére pedig 200 frtot és pedig ezt legelőbb 378 frtól 500 frtra, majd 800, illetőleg 1000 frtra emelte — de nem lehetne nagyközség, mert Baart visszacsatolták, de azért az egész fizetést huzza Duna-Szekesőtől és Baar is külön fizet neki, kérdjük: nem-e abnormis állapot? lehetetlen, hogy ezt a megyei hatóság ne tudja — de szemet hunyának azok, kik hivatal van a községi ügyek fölött örködni.

A segéd különösen azért kéretek, mert sok a jegyzői teendő, s ime F reyt a Ferenc ur

	frt	kr.
1. dunaszekcsői jegyző — s fizetés:		
a) készpénzen	800	—
b) föld és deputatuma	150	—
c) segédizetés	200	—
2. baari jegyző fizetése (körülbelül)	100	—
3. gyámata	100	—
4. consortiumi ügyvezető	200	—
5. az Ungar-család gondnok	?	—
összesen:	1550	—

Ehez járul a számos napidíj mind a község, mind a Consortium részéről, az előfogatok szabad használata s nem megvetendő iroda-költség és világitás. Mi több, nálunk már a jegyzői nyugdíj is biztosítva van, természetesen csak azt kellett megemlíteni, hogy a magas kormány, vagy a tekintetes megye kívánja ezt és mindjárt kész bárminek is megszavazására azon tábor, mely az ő vezetése alatt áll. A befolyó accidentiák sokaságát nem is emlitem.

De hogy visszatérjünk az árvtári számadásokhoz, midőn azok fölolvastattak, az adócsok sorban a két külváros elemi leányiskoláinak fokozott kényli kiegyezésére. Mondom, e szükség, mely már a közeli tanévben fog kopogtatni a város tanácsstermén, égetőbb minden oly leányiskolánál; csak ezután, vagy ezzel lépést tartva nyerhet életet a terveit vett iskola, ha t. i. mindkettőnek életbe hívását a város anyagi körülményei lehetővé teszik; mert hogy a kormány ez idétti viszonyainknál fogva oly terhet a közoktatási tárca terhére elvállaljon, alig merem binni.

A szegények tarát ez alkalommal csak röviden érintjük; mert még lesz alkalomunk az ügyhöz máskor és bővebben szólni, mint ezt már máskor is tettük és teendjük folytonosan — „ego autem Carthagine delendam esse censo.“ Nálunk a szegények pénztárának jövedéke nem igen jut ki a helybeli háziszegényeknek — pedig mavilág elég van ám! — hanem csak a tökéletesre irányul a főügyelem. A fölhozott okok dacára sem helyesíthető ez eljárás, — hadd részesüljen actu szegényeink e jövedémenyben fel; meg; az utókor szintén fog gondoskodni bajainak orvoslásáról.

Egyézből a megyei hatóság is kikérte a község véleményét ez érdeemben — mi is hosszabb jelentést és talán célszerűt is tettünk; de azóta mély hallgatás, siri némaság állott be. Ott vagyunk, a hol voltunk. Hát még a házaló koldusokkal valóban esehül, vagy ha jobban tetszik, oroszul vagyunk. Naponkint inkább szaporodnak, mint fogynak és egyre szemtelenebbek és követelőzőbbek lesznek a magas kormány és egyéb hatóságok nagyobb dicsőségére!

Azt mondja a magyar: „végén pattan az ostor;“ mi is a két észrevételt az 1875. évi számadásból a végére hagytuk. Az

egyik: hidépítés 212 frt erejéig; ez ügyet megvizsgálva, odalukadt ki, hogy bizony a hid nem került annyiba, hanem ezen tétel alatt még más is lappang, ha igaz? — Krammer Jakab nagyobb darabot kövezett ki, mint tartozott volna s ezen költésig is e tételbe szorítottatott, miután ő csináltatta a kérdéses hidat is. Nemde tiszta bort öntenek itt minálunk? találd el böles számvevőség, hogy a nyugtákkal nem csak az van, a mi odairatott, hanem még más valami is lappang — egy kis tisztességes esalás és sikkasztás!

A második az adókönyveket illeti. Ha ezen adókönyvek az 1875. évben kiosztott adókönyvekké, akkor e tétel a bírói számadásba nem jöhet, minthogy azok árát az egyes adózottak megterítik, tehát nem kiadás; ha pedig az adó-lajstromok értenek alatta, akkor a kiadás: 49 frt 98 kr. igen tulzott! Ennyit mostanra.

Sarlós Gerő.

Mohács, 1877. é. május 26.

Midőn valaki közügyet érdeklő dolgokat szellőztet nyilvánosság előtt, kell, hogy magát a tárgyat saját egyszerűségében és valóságában lássa, és azt az olvasóval is úgy szemléltesse. Ne nézze azt oly lívegen keresztül, mely a természetes alak helyett ennek torzképet ábrázolja; hanem tünetszerű fel a dolgot mint az valóságban létezik.

Ha a tiszta igazsághoz — saját véleményül — commentárt ad, azt ne tartsa esalhatatlannak. Tegyen különbséget a lényeges és nem-lényeges között, máskülönbön praemissá a következtetések sulyától összeomlanak. Kerülje a személyeskedést, főképt az egyéni becsmérést. A dolog ligadépt tárgyalásra, az indokok elősorolása előbb legyőzik az olvasót a kiméletlen kifakadásoknál, melyek csak a személy érdeméről vonhatnak le: de a cél elérésére egyáltalán elégtelenek. Az illetőn immodor csak néhány év óta van alkalmasában, — mióta ez ügyet a személyllyel eserdik föl s mióta az érvelésből kifogyva a dologi oldal helyett személyeket tolnak előtérbe üzemlők tovább folytathatására. E helytelen eljárást tudja a legnagyobb rész, mégis követi. Új iskola ez! A merész hangot sokan bámúlják is, de jelentőséget nem tulajdonítanak neki, mert nincs rajta sem tanulás, sem épülni-ülő. Számúzzék van az oly közleményekben az irodalmi tisztesség: hol a bántalmazás, gyanítás, maró becsmérés napi rendszeren; továbbá árt a közvéleménynek, mert sokan önszemélyük iránti kiméletből félre vonulnak, mi által az egész tör önkényes esatangolások színhelyévé tétetik. Valóban, nem a legkellemesebb, midőn valakiről a tisztesség ruháját letépi és azután is szüntelen résen állanak, hogy a véleményök ellenmondójával minden időben éreztessek eszlő karjaikat.

Ennyit veszt tekintélyéből a saját, a közérzlet elődjaja, az események elbeszélője! A szerkesztő szelidit ugyan kifejezésekben: mert maga is belátja, hogy itt a cél nem más, mint némely személy elleni botrány-hajszát.* De midőn ezt az íllemedre terelte, még akkor is találkoznak levelezők, kik a nyilvános helyen levő példányok az eredeti kitételeket nagyobb hatás eszközéssé végett sajátkezeléll állítják helyre. A községnek egy része öröm, kacaj és meglepődésben tör ki e kitételek fölött: mert a tulzások emlőjén szeret táplálkozni; mások személyének lealacsonyítása által véli magát felemelve és csak ily uton gondolja célját elérhetőnek. Hiu ábránd, üres fölfogás! Hogy a közsőnet az illetők részéről nem maradhat, azt a meleg kézszorítás bizonyítja, csakugyan az lázas kezek által nyújtatván, azon már átnyújtáskor a fonnyadás jelei mutatkoznak.

Lebet-e aztán annak, ki folytonosan végletebbe ereszkedik, azon sikamlós utról lelépni a nélkül, hogy dicsősége glóriáját, vagy hívei számaának apadását, vagy népszerűség utáni líhegését ne kockáztassa? Nem kell-e neki mindig újabb újabb személyek előtérbe tolni kegyencei étvágyának lecillapítására? . . . Pedig mások személyének tiszteltben tartása a mienknek is tiszteltet szerz. Azért a ki a nyilvánosság előtt megjelenik íteletének kimondásában azt igazság érzete vezérelje.

A „Pécsi Figyelő“ f. é. 17. számában mint érdekel föl az urbíri bizottság eljárását; a közsősegre háromló előnyt a tények alapján elmondottam. Állításaim valóságát mutatja a jelen, igazolandja a jövő. Avagy nem fényes tanjel-e, midőn 3 ezer érdekel föl között nem találkoztott százan sem, kik a bizottság eljárására megelégedve ne volnának, — és ellene orvoslatot keresnek. Igaz! magába véve e szám elég nagy, de viszonyítva kicsiny. Azután tekintünk a névsort, a sok kereszt után meggyőződünk arról, hogy egy része se irni se olvasni nem tud; de még az is ki világlík, hogy legelőlleték kevés jut számukra. Hol van itt az értele, hol itt a vagyon képviselve? Hol a tulnyomó többség, melyre gyakran hivatkoznak? Újólág itt volt az alkalom az elégtelent lakosság jogos követelésének érvényt szerezni és nyerni a bizalommal visszaélők irányában a törvény szigorát alkalmazni és a városi pénztárban állítólagos vajakló urak körmére koppantani és az általuk elharácsoló jelentékeny összegeket visszakö-

* Ez nem mindég van így. Azután számos esetben a megrovandó tény el sem valasztható a személytől. — Azon személy pedig, mely a nyilvánosság előtt megrovandó tetteket elkövet kimélettel jogosítva ninesen. Szerk.

vetelni, őket szigorúan megszámlaltatván. Ha ezek mind megtörténtek: csak akkor fog az illető levelező elképedni színében elváltozni, csak akkor fogja belátni állításváltoztatását; valamint azt is, hogy tásai valótanságát; valamint azt is, hogy ferde fogalom és téves nézete sodorta őt a circulus vitiosusba. Felhozza egy közleményben a mohácsi pénztár silyány voltát is, és ezt is az urbíri bizottság költsékesének tulajdonítja, — látszik a városi ügyekben való tájékozatlansága. Mohács város pénztára több tíz év óta folytonosan pénzszűkségekben silylik, tehát már jóval ez ügy megkezdése előtt megvolt a miseria, akkor is már hónapokig kellett tűrni a tanítóknak míg fizetésük kiszolgáltattott. Más oka van ennek, ezt kipihatólni nem nehéz, de orvoslása bajosan eszközölhető. Itt a helye megemlítenem azt miért bátorodik a bizottság a városi pénztárba nyulni és mi jogalapon utalványoz saját céljaira összegeket?

Az urbíri bizottság előírnyazatát bemutatja a városi képviselő testületnek; a szákséglet folyó évre 2680 frt o. é. — az indokolt szákségletet a képviselő testület azután tudomásul veszi, illetőleg jóvá hagyja és a pénztárt leendő elkönnyvelés végett utasítja és csak ily módon utalványoztatik és vétetik föl az összeg. Érdekesnek látjuk itt feltüntetni, kikből áll a képviselő testület és a 40 tag bír-e annyi minősítvényyel, hogy meg tudja ítélni, mi helyes, mi helytelen. Ha ezt megtettük, akkor sokat megértünk és a kényes lakatnak kulcsát is megtaláltuk; de a szákszártáskodás napjai is letűntek. Az említett városi képviselőház közt van: 5 ügyvéd, 2 orvos, 2 gyógyszerész, 1 közjegyző, 1 mérnök, 3 iparos, 13 kereskedő; a többi földműves. Ezek hagyták a költségvetést jóvá és ellene soha sem emeltek fel nehézmény; legalább a jegyzőkönyvekben nyoma sehol nincs. Már hogy a jelzett képviselőtestület néhány ember kedvéért e kiadásokat szó nélkül három éven keresztül elnézte volna, hihetetlen. Az is hihetetlen, hogy az értelmiség ily arányban képviselőtagok között független, önálló gondolkodó ember ne léteznék, — hisz levelező is független, szabadelmű és szorgalmas látogatója az íléseknek, miert nem érvényesítette eddig törvényzsabta jogát? De vajjon lehet-e valakivel elhitetni, hogy e testület magát jászalagon vezettesse egy pár tagja különös érdekelt, — főképt olyak kedvéért, kiket levelező oly feketékre mázolt? Ennyi értelmes föl, ennyi birtokot képviselve látva, kérdezzük: meg van-e a közérköles mételevése, hogy némelyek garázdálkodásainak nem lehetne útját állani? Vagy csak arra való a képviselőtestület, hogy egy pár ember hüsiágát legyezesse, — a közügyet azok személyeinek vagy önzésének martalekál engedje: ezt feltenni is örjögöns volna!

Nem messze az idő, midőn e tekintetben a valóság kiderül, de az idő igazolnia fogja azt is, hogy azon férfiak, ki ma Mohács város közügyeit vezérik, minden körülmények között ezután évek múlva is vezérelni fogják és az akadékoskodók gánésai, vagy kirívó színből feltüntetett felség nézetek a többség érzelletével soha sem fognak találkozni.

Egyébiránt valóban furesának tetszik, hogy a merészollu levelező a bizottság fenállásának csak negyedik évében vett időt magának, e „barlangba“ tekinteni és ekkor is személyválogatást tesz, némelyiket megnevez, mások neveit elhallgatja; pedig a szemérszedett 4 emberen kívül vannak más szereplők is. Miért tehát e kimélet? Dracó szigorával a részrehajlás össze nem egyeztethető; de azt állíthatom: ha az ostracismust behozóknak, akkor az ál-aristidésnek kellene távoznia.

Végre ha levelezőt csakugyan a közügyekben való jószándék vezeti, folytassa azt továbbra is; de legyen kérelhetlen és pajtáskodást ezután ne tőrjön és a személyeskedés helyett a tárgyilagossá oldalát helyes szempontból ismertesse és tárja az olvasó közönség elé.

Részemről biztos lehet, hogy senki kedvéért apológiát nem írok, valamint senkivel hírlapi civodásba nem ereszkedem, bármely oldalról támadtatnám is meg; és a mint volt eddig bátorságom közügyekben: a tiszta valóság szerint nyilatkozni-űgy lesz türelmem, a megbántásokat nem megtorolni, — de elhallgatni.*

Szebenyi Benő.

*) Bábreg urnak felvilágosításul szolgáljon e néhány sor: az általa keresett ezer hold legelőt megtalálja a tavakban és a börtémestűi lapokban — melyek, ha egykoron mostani jellegüket elveszítene, az ítelet alapján a város tulajdonába az uradalom által ingyen visszabocsátatnak.

Egyéb állításaira csupán annyit jegyez meg; hogy mint érdekel voltam bator az ő tudta, beleegyezése nélkül írni; irtam tehát, mert szigeti birtokom több és rendeztebb is az övénel, pedig nem foglalás; de írni fogok annyiszor, a menyiszor a közjómag vék általa szolgálatot tehetni, amint irtam már évek előtt anélkül, hogy barki beleegyezését kikértem volna, vagy akár a jó ügyet, akár magamat valaha compromittaltam volna. Szi

Vökány, 1877. május 23.

A május 14-én tartott megyei közgyűlésen szellőztetve lett a Siklós és környéke által, már évek óta, olyannyira ohajtott de a megye „lelkei“ által még nem tanulmányozott siklós-trinitási utépitésének ügye. Sajnos, az évek óta tervezett utépités, dacára a derek Siklósiai példátlan áldozatkészségének egy időre ismét elodázattott! ha nem szólnának ez ut mentől előbbi építése mellett hatalmasbá nál hatalmasabb indokok, legyen szabad egy kisebbre hivatkoznom. Siklós váro-

sában a többi sok hivatalon kívül érték-hitelesítő hivatal is van; hol a hitelesítő akkor veszi elő a vidékről Siklóra vonatott hordók hitelesítését, mikor tölze ég, azaz mikor neki tetszik! E tény pünkösdi előtti szombatortörtént mag nála; midőn ott a kérdéses trinitás-siklói lakóknál kegyetlen uton ájtott Vökányiak hordókat meghitelesíteteni akarták, ő azonban őket elutasítá, azon oknál fogva, mert néhány hordóért tízlet rakni nem érdemes, és elküldé haza, nem gondolván, mily kellemetlen és bajos a kérdéses siklós-trinitási utat úres koesival is megtenni, és nem törődik a kétszeri ut miatti idő vesz-tegetéssel. Ha hatalmasb okok nem küdenének is ezen út elkészítése és építéséért, ily hivatalos faggatások is mutatják annak szükségét! Azonban az utépitésről máskor tán többet; szóljunk inkább a közsőség érdekében a siklói mérték-hitelesítőről.

Pünkösdi előtti szombaton, midőn hordók nélkül jöttek haza az egész napot a hitelesítés miatt Siklóson töltött vökányi emberek, s e kellemetlen meglepetést a hitelesítő feutemlített egyszerű okával indokolták, általan rögtön föl-szóllítottak az illető, hogy a kérdéses hordókat, melyeket hitelesíteni, dacára hogy hitelesítéssel éppen nem volt elfoglalva, annál kevésbé túlterhelte; nem akart, saját költségén szállíttassa át Vökányba; ellenkező esetben a következményeket magának tulajdonítsa.

E jogos felszólításra a hitelesítő azt válaszolta: „ily fenyegetésektől legfőképt egy sokak paraszt; de nem ő, ki m. k. hitelesítő és nem líterező, jöndet meg, mert ő sorrend szerint hitelesít.“ E felfuvalkodott, s a megőrtént és bebizonyított) téay által már eleve megafótt kifogás utái, kénytelen vagyok ily elbizakodott és felsőbbsege tekintélyétől tartani nem látszó és a jövőre szebb kilátást nem nyújtó hóbortos embert, (ki a sorrendre hivatkozik akkor, midőn líterezőssel elfoglalva éppen nem volt, és a szegény emberek ebél utánig váratta, s azután elutasítá azon hozzáadással, nem érdemes tízlet rakni), a közsőség javáért a nyilvánosság terén megróni, és ezennel nyilvánosan tiszteletteljesen kérdeni azokat, a kiket illet: ha ily a hivatalok dicsőségére nem való és kötelességet alaptalan ürügyek miatt nem teljesít hivatalnok a nagy közsőség irányában ily lelketlen eljárást követ el akkor, midőn hivatalos dolgaival nem csak nincs túlterhelve, de avval nem is foglalkozik; ha ily hivatalnok, midőn rendre-utasítatik, még akkor sem akarja belátni brutális eljárását, sőt állása tekintélyével kétkedik, kérdem nem érdemeli-e a büntetést? nem kötelezendő-e az időrablásérti kártérítésre? Sőt az ilyesek ismétlése után állásától elmzúditását? Ha a siklói mérték-hitelesítő ezutáni figyelemmel kísérendő ténykedési után, az intézett kérdések tagadó választ nyerendnek, akkor csak saját tudom, a különféle közterhek miatt elggé sújtott, és a már a keserűség tetőpontján álló szegény népet, mely oly szabad hazának földjén keresi véres verítékkel kenyerét, hol a hiányzó vagy nem alkalmazott törvények okozta ily brutális eljárások által is nyomattatik, a midőn legdrágább munka idejétől fosztatik meg! A közsőség és nem magam érdekében kérem a tek. szerkesztő urat, soraimnak hogy önként hassanak, becses lapjában helyt adni, hogy az illető urak szeméi az adózó s őket éltető nép érdekében ki-nyiljanak, s hogy kezeik valahára kény-szerüljenek a vérszópó nadályokkánt esipkedők elfogult fejére kopintani!

Gebhardt Károly vökányi plebánus

HIVATALOS.

4086/1877. szám. **Hírdetmény.** A helybeli m. kir. adófelügyelőség f. évi 1524. szám alatt kelt átirata folytatán ezennel köz-tudomásra hozatik, hogy a III. és IV. osztályu kereseti, tőkekamat s nyilvános szám-másra kötelezett vállalatok 1877. évi adójának javaslattal tartalmazó lajstromok az 1876. évi XV. t. c. 18. §-a értelmében bárki által törvénthöz betekintés végett f. évi májushó 28-tól kezdve bezárólag f. évi júnishó 5-ig a városi pénztári hivatalban közzszemlére kitéve vannak. Miről az adózó közsőség azzal értesítették, hogy ezen javaslat ellen bárki is észrevételeit megteheti. Pécs sz. kir. város tanácsának 1877. évi május hó 26-án tartott üléséből. Pécs sz. kir. város tanácsa.

A t. pécsi kir. ügyészségtől közlési megkeresvényünk vettük a bécsi es. k. országos fenytítő tszék átiratát, mely lapunkban többször érintett Strohlmayer-féle vakmerő rágalmasági ügyre vonatkozik (Fordítás.) 1790. sz. A bécsi es. k. országos fenytítő törvényesektől. Tek. kir. törvény-széknek Pécsen. Vonatkozva f. é. jan. 4. 5339. sz. a megkeresvényével ezzel értesítjük, hogy Klebergi Strohlmayer Károly ellen rágalmasági bünténye miatt elrendelt büntvégzalat a es. k. államügyészség elő-terjesztése alapján a bünt. perendtartás 109. §-a szerint beszüntetett, mert a hites törvényeséki tőbolyorvosok vádolt lelki állapotának szakszertű vizsgálata után oda adták véleményüket, hogy Klebergi Strohlmayer Károly vádolt az ötlet terhelő rágalmasági büntényre vonatkozólag egyáltalán be nem számítható állapotban lévőknek tekintendő. Bécs 1877. évi april 20-án Luzs s. k. es. k. vizsgáló bíró.

Különfélék

—Lapunk mai számához van mellékelve Dr. Daempfi Sándor pécsi ügyem 109 tanár urnak megrendelési felhívása sajtó

